

Tittel: Verk og Iunker i skjønn forening

Ingress: "Ifigeneia" er blitt en besnærende teaterperformance med mye på hjertet.

Av: Elisabeth Leinslie

"Ifigeneia"

Verk Produksjon

Tekst: Finn Iunker

Regi: Fredrik Hannestad

På scenen: Anders Mossling, Saila Hyttinen, Håkon Mathias Vassvik, Thea Danielsen Fjørtoft, Solveig Laland Mohn, Per Platou

Norgespremiere på Black Box Teater

Dramatikken til den fremgangsrike norske dramatiker Finn Iunker er flere ganger satt opp i Tyskland, Østerrike, Danmark, England, Belgia, Nederland, Portugal og Canada. Norsk teater har hedret han med priser, men ikke iscenesatt noen av hans tekster. Når så Verk Produksjoner setter opp hans stykke "Ifigeneia"(1996) for første gang på en norsk scene er det for en begivenhet å regne. Forventningene har vært store bl.a. fordi kunstnergruppen Verk Produksjoner i over ti år har fokusert på en teaterestetikk som man kunne tenke ville passe som hånd i handske med Iunkers tekstform.

Trashy satire

"Ifigeneia" er en farselignende politisk satire med forelegg i Euripides "Ifigeneia i Aulis". Først og fremst rettes det kritiske blikket mot krigens vanvidd. Hvor krigens beveggrunner og individenes sviktende idégrunnlag stilles spørsmål ved. Teksten fungerer også som en kritikk av det såkalte veldreide stykket, ved at den unndrar seg konvensjoner som klassisk dramatisk oppbygging og en slutt med løsning.

Verk har lagt vekt på det tragi-komiske og det kommenterende i sin besnærende iscenesettelse. Med en nedtonet vaudevilleaktig og episk spillestil rekonstruerer karakterene hendelsene i Aulis. Og de gjør det i en satirisk og trashy atmosfære med politiske undertoner. Tekst, spill, lyd, lukt, maske, kostymer, rekvisitter, scenografi og lys understreker og kommenterer tematikken i flere lag. Referansene og kommentarene er så mange at det kan virke noe overlesset og ufokusert. Men samtidig virker denne tykheten som en forsterkning av uttrykket og temaene.

”Ukorrekt” teater

Komikken i Verks teaterperformance viser seg også i tilsiktet ufrivillig komikk skapt av tragiske klovner. Men i samme øyeblikk som komikken oppstår brytes den. Dette får karakterene til å virke desillusjonerte og hjelpeløse både i forhold til hverandre og i forhold til situasjonen de er oppe i. De klarer verken å ta de store valgene eller de avgjørende skrittene. De styres snarere av drømmeaktige innskytelser og vage unndragelser. I tillegg er de som fanget i et relasjonelt mareritt. Tre milevidt forskjellige personer og et to-manns kor. Alle med hver sin agenda. De kommuniserer med hverandre på et nesten ubevisst nivå som særpreges av mangel på kontroll over egne affekter. Noe som uttrykkes både gjennom tekst og kropp.

Verk vrir og vender på situasjoner, stemninger og øyeblikksbilder – ofte med en blanding av under- og overdrivelse. Det er underdrivelsen og understatement som får størst plass. Noe som skaper et slags upretensjøs og ”ukorrekt” uttrykk som fungerer mer som en kommenterende teaterperformance enn teater-teater. I tillegg til å være en tydelig parallell til Iunkers kritikk av det perfekte stykket, står dette valget veldig bra på egne ben.